

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска Дачева
Наталия П. Лаловска

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100500800 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Агенция П.И.“ срещу решение № 20195424/07.10.2021г., постановено по гр.д. № 15035/2020г. по описа на СРС, 127-и състав, с което е отхвърлен предявеният срещу „Г.Ф.“ иск с правно основание чл. 288, ал. 1 КЗ /отм./ за сумата 2 748.72 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от ПТП, настъпило на 27.03.2015г. по вина на водача на МПС „Скания“ с рег. № *****, управлявано от Д.Г.е, собственост на ***** без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на подаване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на постановеното съдебно решение. Намира, че предявеният от него срещу ответника „Г.Ф.“ иск е такъв по чл. 518 и чл. 519, т. 1 КЗ. Разпоредбата на чл. 519, ал. 2 КЗ вменявала на ответника задължението да участва и съдейства за функционирането на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на абтомобилистите в държавите-членки и в държавите, подписали Многостранното споразумение чрез участието си в договори, действащи между техните гаранционни фондове, компенсационни органи,

информационни центрове или в системата „Зелена карта“. Неправилно първоинстанционният съд приел, че липсвал елемент от правопораждащия състав на чл. 288, ал. 1 КЗ /отм./, т.е. че не била изпълнена хипотезата на чл. 518 и чл. 519, т. 1 КЗ, вр. чл. 519, ал. 2 КЗ. От писмените доказателства по делото – два броя писма с изх. № 15-00-13/03.02.2020г. било видно, че не била налице валидност на рег. № ***** и застраховател на т.а. „Скания“ със същия регистрационен номер. Позовава се и на нормата на чл. 101 ГПК – определенията и разпорежданията на първоинстанционния съд не били ясни и безпротиворечиви, което представлявало самостоятелно основание за отмяна на решението и връщането му на друг състав на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Г.Ф.“ депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Претендира разноски пред въззивния съд.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените във въззивната жалба основания настоящият съдебен състав намира следното:

Със сезиралата съда искова молба ищецът Агенция П.И.“ излага, че на 27.03.2015г., на АМ „Хемус“, км. 17+900, посока София, община Елин Пелин, по вина на водача Д.Г.е, управлявал МПС „Скания“ с рег. № ***** , собственост на „*****“, със застраховка „Зелена карта“ № 692272/18.03.2015г., валидна до 01.04.2015г., настъпило ПТП, при което били нанесени щети на 40 метра еластична мантинела, собственост на ищеца. За реализираното ПТП бил издаден протокол за ПТП № 1437973/27.03.2015г. и АУАН на виновния водач. Претендира ответникът „Г.Ф.“ да бъде осъден да му заплати сумата 2 748.72 лева, като твърди, че правото му произтича от разпоредбите на чл. 518 и чл. 519, т. 1 КЗ – „Гаранционният фонд“ извършва плащане в полза на увредените лица за вреди, причинени от неидентифицирано МПС, когато виновният водач няма сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или когато няма сключена задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците, както и от чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ /отм./ - „Гаранционният фонд“ изплаща обезщетения по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, ако пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията

на Република България, на територията на друга държава членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение, и е причинено от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България, и виновният водач няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Позовава се и на правото на увредения да претендира обезщетение пряко от застрахователя, установено от нормите на чл. 432 КЗ, респ. чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./. Претендира присъждането на разноски.

С разпореждане № 98954/24.05.2020г. по гр.д. № 15035/2020г. по описа на СРС, 127-и състав, на ищеца Агенция П.И.“ са дадени ясни указания да посочи коя от предвидените хипотези по чл. 519 КЗ твърди да е налице в конкретния случай. В изпълнение на разпореждането ищецът е депозирал молба с вх. № 5067603/08.06.2020г., в която отново е възпроизвел гореупоменатите законови текстове на чл. 519, ал. 1, т. 1 КЗ, чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ /отм./ и отново е посочил нормите на чл. 432 КЗ, респ. чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./, без да направи указаното от съда уточнение.

С разпореждане № 20007054/11.01.2021г. по делото СРС отново е дал конкретни указания на ищеца да изложи ясни и непротиворечиви фактически твърдения относно основанието, на което претендира процесната сума от ответника. С молба с вх. № 25016296/29.01.2021г. ищецът е посочил, че основанието на вземането му спрямо ответника произтича от обстоятелството, че към датата на ПТП – 27.03.2015г. виновният водач нямал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

С определението си по чл. 140 ГПК СРС е квалифицирал иска като такъв по чл. 288, ал. 11, вр. ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ /отм./, разпределил е доказателствената тежест за ищеца да установи, че ПТП било причинено от соченото като делинквент лице с негово виновно и противоправно поведение, както и че в причинна връзка с ПТП претърпял имуществени вреди в претендирания размер. В тежест на ответника – да докаже, че виновният водач имал сключена застраховка „Гражданска отговорност“, ако МПС е с обичайно местопребиваване на територията на Р България, или е имал гранична застраховка или сертификат „Зелена карта“, ако обичайното местопребиваване на МПС е на територията на трета държава.

С оглед твърденията на ищеца Агенция П.И.“, че към датата на ПТП виновният водач имал сключена застраховка „Зелена карта“, но нямал сключена застраховка „Гражданска отговорност“, с определението си по чл. 140 ГПК СРС му предоставил възможност да заяви поддържа ли твърдението си за наличие на застраховка „Зелена карта“.

В изпълнение на указанието ищецът Агенция П.И.“ депозирал молба с вх. №

25031650/22.02.2021г., като заявил, че поддържа твърдението, че към датата на ПТП виновният водач имал сключена застраховка „Зелена карта“, съгласно протокол за ПТП № 1437973/27.03.2015г. Поискал привличането като ответник на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, който да отговаря при наличие на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ или „Зелена карта“, а ако виновният водач нямал сключена застраховка „Гражданска отговорност“ или „Зелена карта“ да бъде уважен искът срещу ответника „Г.Ф.“.

С определение № 20064433/11.03.2021г. СРС оставил без уважение искането на ищеца Агенция П.И.“ по реда на чл. 288, ал. 3 ГПК за привличане на втори ответник наред с първоначалния. Настоящият съдебен състав напълно споделя мотивите, изложени в определението, че ищецът е този, който следва да изложи ясни и безпротиворечиви твърдения за основанието, на което предявява иска си и е недопустимо да излага твърдения на всички предвидени в нормативната уредба основания срещу всеки възможен ответник, като едва в хода на процеса да се изяснява кое от всички посочени основания е налице.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни възраженията на ищеца Агенция П.И.“, основани на нормата на чл. 101 ГПК, доколкото по делото се установява, че първоинстанционният съд още с разпореждането си от 11.01.2021г. изцяло изпълнил служебните си задължения за отстраняване на нередовностите на депозираната искова молба и уточняването на фактите, от които ищецът твърди да произтича правото му на вземане срещу ответника. С определението си по чл. 140 ГПК СРС е сторил нещо повече от служебно дължимото, предоставяйки на ищеца възможност, след като възприеме надлежно разпределената доказателствена тежест, сам да прецени основателността/неоснователността на предявения иск. Същата предоставена възможност не съставлява процесуално нарушение и не е накърнила ничий интерес.

СРС с определението по чл. 140 ГПК е дал правилна правна квалификация на предявения иск, а именно такава по чл. 288, ал. 11, вр. ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ /отм./, тъй като ПТП настъпило на 27.03.2015г., преди влизане в сила на сега действащия КЗ.

Позоваването на ищеца на отговорност на ответника по реда на чл. 519 КЗ с оглед задължението му да участва и съдейства за функционирането на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на абтомобилистите в държавите-членки и в държавите, подписали Многостранното споразумение чрез участието си в договори, действащи между техните гаранционни фондове, компенсационни органи, информационни центрове или в системата „Зелена карта“, е заявено за първи път едва с въззивната жалба. Същото е преклудирано и като такова не се разглежда и не се обсъжда от настоящия съдебен състав.

Ищецът Агенция П.И.“ изрично е направил признание на факт, че виновният за

настъпването на ПТП водач имал сключена застраховка „Зелена карта“ № 692272/18.03.2015г., така както е посочено и в протокол за ПТП № 1437973/27.03.2015г. Същото признание не е оттеглено до устните състезания пред първата инстанция и е подкрепено от писмените доказателства по делото. В съставения от посетилия произшествието свидетел по делото младши контролър П.П.К. протокол за ПТП № 1437973/27.03.2015г., в полето за „участник 1“ с данните на авомобил с рег. № *****, с водач Д.Г.е, изрично е описан сертификат „Зелена карта“ № 692272 със срок на валидност от 18.03.2015г. до 01.04.2015г. От наличните в представената по делото административнонаказателна преписка АУАН и наказателно постановление се установява, че управляваният от водача Г. товарен автомобил „Скания“ с рег. № ***** бил регистриран във Франция, която е държава по системата „Зелена карта“. Наличието на валиден международен сертификат „Зелена карта“ към датата на ПТП за регистрирания във Франция товарен автомобил не се опровергава и от сочените от въззивната жалба писма с изх. № 15-00-13 от 03.02.2020г. Със същите ответникът „Г.Ф.“ изисква информация от Началника на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-София и от Националното бюро на българските автомобилни застрахователи с оглед извършваната проверка по заведената пред фонда по искане на ищеца имуществена щета № 20110031/29.01.2020г.

По горните мотиви правилно първоинстанционният съд е приел, че не е изпълнена една от предпоставките за ангажиране отговорността на ответника „Г.Ф.“ за вреди, причинени от виновния водач на трети лица. Претенцията на ищеца е неоснователна, поради което първоинстанционното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

По разноските:

При горния изход на спора пред въззивната инстанция право на разноски има въззиваемият-ответник. Същият претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, които съдът определя в размер на 100 лева и му присъжда на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20195424/07.10.2021г., постановено по гр.д. № 15035/2020г. по описа на СРС, 127-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Агенция П.И.“, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „*****, да заплати на „Г.Ф.“, с адрес гр. София, ул. *****, сумата **100 лева** – разноски по делото, сторени във въззивното производство пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____